

#robotláb

#fitnessz #újszülött

#egészség #divat

#színtér

#Tomcsa Sándor

#új esély

Liget

A SZÉKELYHON-NAPILAPOK HETENTE MEGJELENŐ ÉLETMÓD-MELLÉKLETE
2018. NOVEMBER 16., PÉNTEK • I. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM • 4 OLDAL

Úgy emeli a hatvan kilót, ahogy én soha. Jó, persze, hozzám képest egy fiatal ember, de van egy nagy hátránya: egyetlen combizma feszül emelkedéskor, egyetlen lábra helyezi a súlyt és az egyensúlyt. Keresztes Zsoltot, azaz Kercsót, ahogy mondani szokás, meglegyintette a halál szele, de sokkal erősebb lett tőle. Fizikailag és mentálisan egyaránt.

Sokan ismerhetik Keresztes Zsolt történetét, hiszen több százan fogtak össze nemrég annak érdekében, hogy a rákbetegség miatt fél lábát elvesztő székelyföldi fiatalember életminőségét javítandó egy közel nyolcvanezer euró értékű, csúcskategóriás protézist vásárolhasson magának. A több mint egy éven át tartó gyűjtés sikerrel zárult, Kercsó épp ezekben a napokban tanulja a járást az új eszközzel. Úgy érzi, azáltal, hogy oly sokan segítettek rajta, adása maradt a székelyföldieknek, éppen ezért az általa létrehozott Másfél Láb Egyesületnek (One and a Half Leg) csak az első projektje volt a „hipersuper robotláb” való gyűjtés.

„Daciából Porsche”

Egy kézdívásárhelyi erőteremben találkozunk vele, ahol fiatalosan és erőtől duzzadva emelgeti a súlyokat, lógatja magát a kötélén. Nem kell azonban fitnessszakértőnek lenni ahhoz, hogy lássa az ember,

mekkora emberfeletti elhatározásra van szükség ahhoz, hogy ezeket az épek számára is nehéz gyakorlatokat el tudja végezni.

Ha autós hasonlattal akarunk élni, akkor az eddigi protézise egy 2006-os Dacia Logan volt, amire gyűjtöttek és amiért nem sokára Bukarestbe kell utazzon, egy Porsche lesz, magyarázza később Kercsó, amikor beülünk egy kávézóba beszélgetni. Németországból érkezik szakember, hogy összeszerelje és egyénre szabottan beprogramozza az eszközt. Három napig foglalkozik Zsoltal, aki tulajdonképpen újra el kell sajátítsa a járást az új lábával. Ha ezzel meglesz, végre felemelt kockaköves utcáin, s ezt most nem képletesen kell érteni. Az eddigi protézis ugyanis tisztán mechanikus volt, a vezérlés „biológiai jellegű”, vagyis Kercsónak folyamatosan szemmel kellett tartania az előtte levő legkisebb egyenetlenségeket, akadályokat is, hogy az eszközre helyezett súly megfelelő legyen, s ne legyen orra esés belőle. „Amikor városnapok vannak, s megyek körbe a főtéren,

tuti biztos, hogy legalább egyszer eltaknyolom magam” – mondja a fiatal. A „robotláb” egyik előnye, hogy ezeket a korrekciókat egy processzor végzi majd. De nem csak ez. Segítségével reméli, olyan sportteljesítményekre lehet majd képes, amelyeket az épek is megirigyelhetnek majd tőle.

Kezelés háromcsillagos szállodában

Mielőtt beteg lett volna, az átlagos huszonéves fiatalok életében ejtőzött, meséli. Élt bele a nagyvilágba, nem foglalkoztatta különösebben a jövő. Egy napon aztán egy csomót fedezett fel a lábában. Nem nagyon akarták komolyan venni panaszát az orvosok, az élet-erős, akkor 25 éves fiatalról nehezen tudták elhinni, hogy daganata lehet. Még Angliában is – ahová

végül betegségével elment – először jeges borogatást és ibuprofenes kenőcsöt ajánlottak neki. Nem hagyta magát, és végül elvégezték a szükséges vizsgálatokat. Hamarosan kiderült a meghökkentő valóság: Kercsónak szarkómája, azaz csontrákja van. Onnantól kezdve már nem volt visszaút, mivel éppen ott volt állása, bekerült a világ legjobb állami finanszírozású egészségügyi rendszerébe, a lehető legjobb kezekbe. Hosszan meséli, hogyan működik ott ez a rendszer, persze elkerülhetetlen a párhuzam a hazai, cseppet sem szívderítő állapotokkal. Mázlisan tartja magát, hogy éppen Angliában kaphatta meg a hat magas dózisu kemoterápiát, ahol háromhetente a kezelésekre a kórház által küldött autó szállította be és haza, a kezeléseket pedig ápolójával együtt egy háromcsil-

lagos szállodában pihenhetett – és tervezte a jövőt. Egy angliai protéziskészítő központban ismerkedett meg a „hipersuper robotláb” nyújtotta lehetőségekkel is, akkor határozta el: azon lesz, hogy szerezzen magának egyet.

Érzett valaha félelmet? – kérdeztem. Hisz több mint két hónap állt rendelkezésére arra, hogy felkészüljön: el fogja veszíteni a lábát. Dönthetett volna úgy is, hogy bénán, de megmarad a végtag. A rákésülés során azonban sokat olvasott, s belátta, hogy jobb egy használható protézis, mint egy használhatatlan láb. A családjában a kétségbeesést hamar felváltotta a humor, még ha fekete is. Így tartottak a lábnak búcsúpartit, a féllábúságról való cseppet sem polkorrekt poénkodások pedig azóta is napirenden vannak.

A humor segít, még ha fekete is

Ez az egyik dolog, ami segített, hogy tudtak az egészen nevetni, nem görcsöltek rajta sokat, emlékezik. Először csak ő, de aztán a többiek is felvették a ritmust. Ugyanezzel a humorról tudja túltenni magát azon is, ahogy a külvilág reagál állapotára. De nem a társadalmat hibáztatja: hiszi, hogy a sérült kell megfelelően kezelje ezeket a helyzetet.

A megpróbáltatások ellenére úgy érzi, neki szüksége volt erre. Ráébredt arra, hogy milyen értékes a test, az egészség, egyáltalán az élet. Erre próbálja a környezetének a figyelmét is felhívni: többre vagyunk hivatottak, minthogy csak úgy megússzuk az életet, hogy csak elteljen valahogy. S valóban: ha megismerjük ezt az optimista, életvidám fiatal embert, szégyellni fogjuk magunkat minden elvesztett napért.

RÉDAI ATTILA

FOTÓK: VERES NÁNDOR